

какво общество влизать, съ каквы лица са събирать; защото рано или късно ще заприличать на своитѣ изъ дѣтства другари.

III. — На бѣлжката отъ 163 стр. ний за нужно счетовмы да приложимъ и тѣзи, която са относя и на други мѣста въ учебника: че повтаряньето на нѣкои предмѣтъ или и просты понятія, има двойна полза — чрезъ него са появяватъ нѣкои понятія понапредъ изложены, и ученикътъ съ този начинъ подобръ ги разумѣва и ги напечатва въ паметта си. Тукъ съкъй нека си напомнимъ умното изрѣченіе на философа: че «*за да научимъ и запомнимъ нѣщо добръ, трѣба седмь нѣкти на редъ да го забравимъ.*»

ТЕОРІЯ НА ПОЕЗІЯТА.

Двойко значеніе на поезіята. — Думата *поезія* приема са нѣкога въ обширенъ, нѣкога въ тѣсенъ смисълъ. Въ обширенъ смисълъ *поезія* наричатъ сичкото прекрасно или изящно, сир. съко явленіе, което изразява съ своята форма каква-годѣ идея; тѣй напр., като гледамы да истича или да залъзва слънцето, или чисто, синѣ небе, шумливъ нѣкой водоскокъ, живописно нѣкое мѣсто и др. т., ний казвамы: каква *поетическа* картина! или тука има много *поезія*. Въ тѣсенъ смисълъ поезія са казва този клонъ отъ Словесността, който е срѣщуположенъ на прозата, сир. искусство да изразявамы една или много идеи въ привлекателна форма посредствомъ думить. Тѣй напр., нѣкое стихотвореніе, романъ, приказка, комедія — произведение на поезіята, тѣй също както и статуята ѣ произведение на ваияніето (скульптурата), картината — произведение на живописъта, симфоніята — произведение на музиката и пр.